

DŁUŻNIKOW (4) ai

dłużnikow a. dłużnikowy (4).

sg n A dłużnikow(e) (1). ◇ pl N subst dłużnikow(e) (1). ◇ A subst dłużnikow(e) (1). ◇ L dłużnikowych (1).

Sł stp notuje, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „dłużnik” ‘ten, kto zaciągnął pożyczkę’ (4): Wierzyciel/ [...] długu swego dochodzić ma przodkiem ná ruchomych rzeczách dłużnikowych/ potym ná stoiącym Imieniu iego. *GroicPorz* q4v; Iesli się kredytorow zebráło nie máło: Rąbáli dłużnikowe miedzy sobą ciáło. *KlonWor* 74.

Wyrażenie: *praw.* »brzemiona dłużnikowe« (2): Rękoymia musí wżytki brzemioná dłużnikowe ná fye przyiąć. *GroicPorz* r4, r4v.

KCh